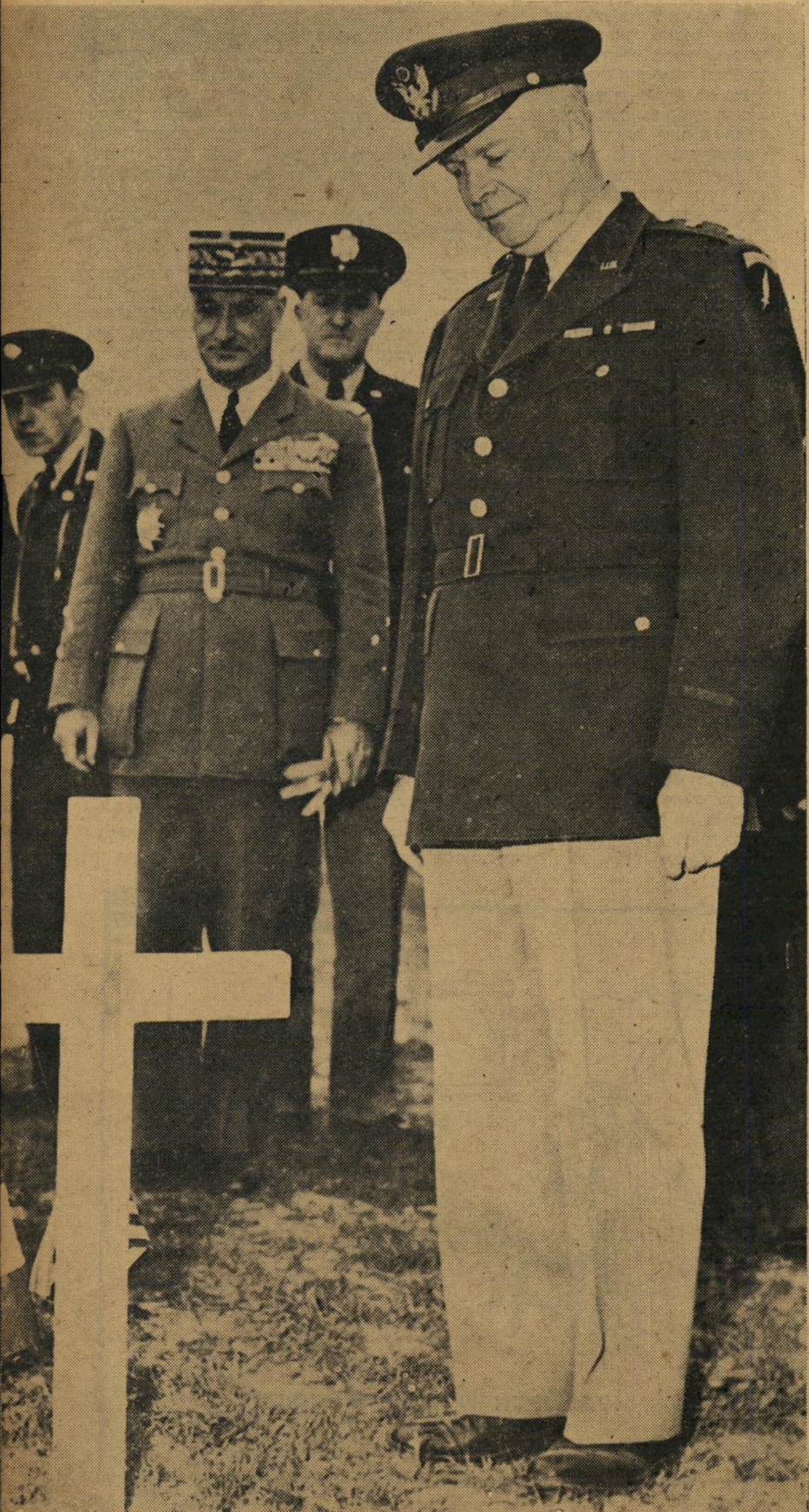

חביב האיש הקטן. מעטים היו הגנרלים שהיו כה אהובים על טוראיהם ואנשי שרותיהם כמו אייך.

שני פרצופים. האם יהיה הנשיא החדש ליברלי או ריאקציוני? בתמונה מימין הוא עומד מאחורי מקירתור, אליל הריאקציה אמריקאית. משמאל מושיט אייך את ידו לשלושת עמודי התווך של המדיניות הליברלית: אצ'סון, טרומן ומורוה הגדול ג'ורג' מרשל.

נת ישראל.
קפיצה לתוך המוות. חשובה עוד יר תר תהיה עמדת אייזנהואר בשאלה קרובה אחרת: יחסו לבעית המרחב השמי.

ארצות-הברית של אמריקה הכירו במדינת ישראל שעות מעטות אחרי שהוקמה. הן לא עשו זאת מתוך נדיבות לב בלבד. גורם חשוב למדי היה תאריך הקמת המדינה — בדיוק חצי שנה לפני הבחירות לנשיאות. בבחירות אלה הצביעו כמה מליונים יהודים אמריקאים. בעזרת יהודים אלה, נבחר הנשיא טרומן מחדש.

הצבא האמריקאי התנגד בתוקף לתמיכה בישראל. הוא ראה בה הקרבה צינית של האינטרס האמריקאי הלאומי על מזבח של יתרון מפלגתי פנימי. שר ההגנה, גיימס פורסטאל, ניסה בקדחתנות למנוע את ההכרה, ואי-הצלחתו היתה אחת הסיבות לטירוף דעתו. שגרם כעבור זמן לקפיצתו מחלון בית-החור לים לתוך המוות.

דווייט אייזנהואר הוא עתה מדינאי. הוא לא יוכל גם להבא לזלזול בקולות היהודים, למרות שניצח הפעם בלעדיתם. אולם דווייט אייזנהואר הוא גם גנרל בעל 5 כוכבים, איש שעניני הצבא קרובים מאד ללבו. כחייל הוא מאמין, ככל הבריו הגנרלים, שידיוות מליוני הערבים באחד האיזורים האיסטריים של המאבק העולמי חשובה יותר מאשר ידיוותה של מדינת ישראל, הקטנה והמדולדלת. השאלה היא: האם הפוליטיקאי יגבר על הגנרל, או הגנרל על הפוליטיקאי?

אמנם, במערכת הבחירות הבטיח, שעיקר דאגתו יהיה להשכין שלום בין היהודים והערבים. היה זה מוצא דיפלומטי נוח מן הדבר. הוא עלול להיות פחות נוח במציאות. האיש שהאמריקאים תלו בו את תקוותם, מוחמד נבי, מתגלה עתה כבלתי פשרני למדי בייחסו לישראל. שוב אין כמעט תקווה שייכנע לדחיפת היד האמריקאית, אפילו אם היד הזו שניה תכנס בעדינות כמה מליוני דולארים לכיס האחורי של מדינתו. ואם לא יסכים, יצטרך נשיא ארצות-הברית להחליט מחדש כיצד (ילטובת מי) להשתמש כידיו ובדולארי.

נשיא בפועל. מצבה של מדינת ישראל אינו שונה ממצב מדינות רבות אחרות, אלא שתלותה בארצות-הברית מוחלטת יותר, בכך לל חוסר כל בסיס לכלכלתה. בעולם של 1952 שוב אין מקום למדינה קטנה הרוצה בקיום עצמאי.

השאלה הגדולה שעמדה בפני המדינה הייתה, כיצד למצוא את מקומה בגוש גדול יותר. היו שלוש אפשרויות תיאורטיות. הראשונה — תלות באמריקה. השנייה היתה תלות בברית המועצות. השלישית, הקשה ביותר אך המסור כנת פחות, היתה השתלבות ישראל בהקמת גוש מרחבי חדש באסיה הדרומית ובאפריקה הצפונית. דבר שיכול היה להיעשות רק תוך שתוף ישראלי-ערבי.

ממשלת ישראל הלכה בדרך הפשוטה ביותר. רק טיפש יכול היה להאמין שישנה תלות על-תנאי. ברגע שמדינה אחת תלויה בשנייה, לא יתכן כל גבול לתלות זו. היא תשתרע בהכרח על פני כל שטחי החיים. מן הכלכלה ועד הבטחון. יכול אם לחייב אותה, כתנאי לקיבוץ גלויות ולקיום הדימוקרטיה. יכול אם לשלול אותה, כמעשה המיכרת להוביל למלחמה. אולם רק אויל או רמאי יכול להכחיש את קיומה.

הנשיא ה-33 של ארצות-הברית של אמריקה יהיה, אם כן, גם נשיא בפועל של מדינת ישראל.

ערב שני בדיוק את ההיפך. כל שאר העתה נים השמיעו גם הם את דעות סופריהם בי אמריקה, שידעו לא יותר מאשר קוראי ה עתון בקפה עסרה, ירושלים.

אך ההענקת איננה העיקר. מעטים אורחי ישראל המבינים באינו מידה עלולים הרח שושים הוערים ביותר בארצות הברית ל השפיע על חיייהם. מנת האור כל היומית לא תתואר כלל ללא זרם הדולארים הבלתי פוסק המגיע לארץ באמצעות מפעל האגרות, המג בית-היהודית-המאוחדת ושי אר ההמצאות של הגאונים היהודית.

כדי להפסיק את ההענקת אין צורך דוקא באיסור ממ שליח. מספיקה הוראה קטנה של מחלקת האוצר שי אורחי ארצות-הברית לא יורשו לנכות את תרומותיהם להם למגבית מחשבון מס ההכנסה, כאילו היו תרומות של צדקה. יתר על כן די בשפל כלכלי זעיר, בחוסר עבודה קל, באימתן הזמנות, כדי שמפעל המגבית (ומנת הבשר) יעלמו. מספיק שי אורחי אמריקה יחסכו שנה אחת בקניית חליפות ושמלות מן התעשייה שהיא כמעט כולה יהודית, כדי שאורח ישראל יאלץ להדק את חגור רתי-מכנסיו.

נבל וכדושביק. לפיכך, מעשיו הקטנים ביותר של הנשיא ה-33 של ארצות הברית יהיו חשובים במידה מכרעת לאדם הישראלי ב שנים 1953, 1954, 1955 ו 1956... דשיא רוזבלט המי נוח, יורשו הארי טרומן, חוללו בכלכלה האמריקאית משהו הדומה למ הפכה גדולה. היתה זאת התוכנית החדשה הניידת המפורסם, שהומצאה על ידי רוזבלט כדי למגר את השפל הנורא שהרס את מחצית העולם (והעלה, בין השאר, דמאגוג משופם ובלתי-ידיע בשם אדולף היטלר לי גרמניה).

תוכנית זו שמה קץ לתורה הקפיטליסטית המסורתית שאסור למדינה להתערב בעניני משק, שהם עניניה של היוזמה הפרטית בלבד. רוזבלט הטיל מסים עצומים על המשק, הש תמש בכסף כדי לבצע מפעלי ענק שהעסיקו מאות אלפי פועלים על חשבון המדינה. הוא השתמש בכוח המדינה כדי להזמין הזמנות גדולות. טרומן המשיך בדרך זו, כאשר המי טיר את כספי המסים על ארצות אירופה (ועל ישראל), כדי לאפשר למדינות אלה להזמין סחורות מבתי-חרושת בארצות-הברית שנתנו להם לפועלים אמריקאים.

המפלגה הרפובליקאית, שהיא גם מפלגתם של העשירים (ששלמו את המסים), התנגדה למדיניות זו בשנאה כמעט חלופית. רוזבלט אחת הדמויות הגדולות בעיני העולם, היה בעיני הרפובליקאים נבל, בולשביק וטיפש. במצע הבחירות הבטיחו לנפץ ולשבר את כל מעשיו. אייך היה מועמדם.

השאלה הגדולה היא: האם יקיים אייך את ההבטחה? אם כן, עלול הדבר להביא את השואה אשר יוסף סטאלין מצפה לה זה שנים, השואה שתגרום להתמוטטות העולם המערבי, ובין השאר גם תגרום להתמוטטות העמודים הדקים והעדינים עליהם בנויה מדי

שון של אר-ג'ורג' ווא-לתפקידו השנה בה הפכה הצרפתית 163 שנה, 32 נשי-מהם כ-ים וחודש-האור, הנ-הגנרל ה-לכנס הנשי-ידיים-נשי-ים ביותר-נגסון, מנ-הפכה. זה-גראנט-האזרחים-הגנרל ב-האחרון ב-אין הנשיא-משתן-ארבע-במקרה-לתפקי-סגנו ריצ-

